

היום נלמד בעזרת ה':

מגילה דף לא

המשך המשנה: בשני, ובחמישי, בשבת במנחה: קוראים את סדר הפרשיות אבל קריאה זו לא עולה לחשבון הקריאה של שבת שצריך לחזור ולקרוא בה את כל הפרשה.

גמרא: תנו רבנן: הברייתא דלהלן ארוכה היא (עד לקראת סוף העמוד א"ר הונא אמר רב שבת'), היא מדברת על קריאת התורה במועדות בארץ ישראל. והגמרא עוצרת באמצע הברייתא ומבארת את הקריאה בחו"ל ביו"ט שני של גלויות.

מאפ"ו סימן: סימן של ראשי תיבות הפרשיות מ- 'משכו וקחו לכם' א- 'אם כסף' פ- 'פסל לך' ו- 'וידבר' (שבפרשת בהעלותך).

בשביעי של פסח קוראים בפרשת בשלח, כי בשביעי של פסח אמרו ישראל שירה על הים, ומפטירים 'וידבר דוד' שהיא גם שירה המדברת על יציאת מצרים. ולמחר ביו"ט שני של שביעי של פסח קוראים 'כל הבכור' המדברת על שלושה רגלים, ומפטירים 'עוד היום' המדברת על מפלת סנחריב שהיתה בליל ראשון של פסח. לשיטה זו קוראים ביו"ט שני של חג ראשון של פסח כמו ביום הראשון בפרשת המועדות.

משך תורא: זהו רמז לפרשיות של כל ימי הפסח. משך - 'משכו וקחו לכם'. תורא - 'שור או כשב' (פרשת המועדות). קדש - 'קדש לי כל בכור'. בכספא - 'אם כסף'. פסל - 'פסל לך'. במדברא - 'וידבר' (שבבהעלותך). שלח - 'ויהי בשלח'. בוכרא - 'כל הבכור'.

בעצרת שבעה שבועות: היא הקריאה בענין המועדות שמדברת על ספירת שבע שבועות לחג השבועות, ומפטירים בחבקוק המדבר על מתן תורה. לדעת אחרים קוראים 'בחודש השלישי' בענין מתן תורה שבפרשת יתרו, ומפטירים במרכבה שביחזקאל כי ה' גלה בסיני ברבבות מלאכים.

הגמרא מסיקה שבחו"ל קוראים כשתי הדעות, אלא שביום הראשון קוראים כדעת אחרים וביום השני קוראים כדעה הראשונה.

(המשך בדף הבא ↓)

למחר מקרא הכי נמי קרינן: קוראים שוב ביו"ט שני כמו אתמול.

יו"ט האחרון קורין כל הבכור: אלא שמתחילים מהמצוות והחוקים הכתובים קודם לכן דהיינו מ'עשר תעשר'. טעם הדבר מכיון שכתובות שם מצוות הקשורות לעניים (כמו מעשר עני) ומצוות אלו שייכות לחג הסוכות שהוא זמן האסיף של התבואה. ואחר כך ממשיכים את 'כל הבכור' בענין שלושת הרגלים.

במעשה בראשית – מנהני מילי: שמעשה בראשית שייך למעמדות?

ואין מפסיקין בקללות – מנהני מילי: שלא מפסיקים?

מוסר ה' בני אל תמאס: 'ואל תקוץ בתוכחתו' אל תפסיק בה.

לפי שאין אומרים ברכה: לא מברכים בעליה לתורה על הקללה. ולכן העולה לתורה מתחיל לקרוא לפני הקללות ומסיים לאחריהן.

לא שנו אלא קללות שבתורת כהנים: הקללות שבפרשת בחוקותי נאמרו בלשון מדבר: 'ונתתי' 'והפקדתי' – משה מדבר במקום הקב"ה. אך הקללות שבכי תבוא נאמרו בלשון סיפור: 'יככה השם' 'ידבק השם' – משה אומר לישראל מה יעשה להם ה'.

וקא מגמגם: הוא קרא את הקללות שבמשנה תורה מהר ובקושי. אמר לו רב הונא 'אכנפשך' עשה כרצונך ואם רצונך להפסיק אתה יכול להפסיק.

רחבעם בן שלמה: לא שמע לעצת הזקנים להקל את עול המיסים מעל העם, עיצה שנראית במבט ראשון כסתירה למלכות אך באמת היא היתה בנין בכדי שהעם יתרצו למלך החדש. אלא הלך אחר עצת הילדים להכביד את המיסים, דבר שהביא סתירה למלכות כשעזבו אותו רוב העם וחידשו את מלכות ישראל.

ת"ר מקום שמפסיקין: לדעת רבי מאיר מתחילים את הפרשה החדשה במנחה של שבת, ממשיכים בקריאתה ביום שני, וכן ממשיכים ביום חמישי, ובשבת ממשיכים וגומרים את הפרשה. אבל לדעת רבי יהודה במנחה של שבת בשני ובחמישי – קוראים ושונים את אותה הקריאה של תחילת הפרשה החדשה, ובשבת מתחילים שוב מתחילת הפרשה (כפי שאנו נוהגים כיום).

משום דאיכא דאפכי להו: יש ההופכים את שמות הדעות.